

Чука, бие, налбать Яне,
обрачъ жеже, топи рана,
а по чело зърна градъ;
меса голи, гаки — кърпи,
раци кърфъ се, сили църпе
сърце подялъ скришенъ врагъ.

Надворъ бура кърши гранки,
светка време, дошъ се кани,
трае Яне, рана скрилъ,
кротко на пърсъ Диме влезе,
кърфъ му буйна в земня слезе,
образъ свеналъ, веги свиль.

„Поглей, Диме, гробъ си станалъ,
збери паметъ, цери рана
жифъ ке скапешъ ф некой долъ;
развей мисли, разви младось,
остай Клепа, остай стадо,
стига одишъ босъ и голъ.

Чукай чеканъ, здивелъ векотъ,
чукай, точи, ковай плочи,
рани по светъ немать збиръ,
чукай Яне, стара рано,
наши маки немать страни,
наша душа нема миръ!“

Бура мина, време тийна,
порой поли широко поле,
порой поли долъ и друмъ,
прибра Диме буйно стадо,
ношъ се заби ф млади гради,
вивна глава, зовре умъ!

IV

День за день трека пролетъ се крие. . .

Първа ли зора ф Клепа се свива —
шупелка рони набрана мака;